

Pave Frans budskap til Verdensdagen for fred, januar 2018

Immigranter og flyktninger: Menn og kvinner som søker fred

Innderlige fredshilsninger

Jeg ønsker at alle mennesker og nasjoner i hele verden skal få leve i fred. Englene forskynte fred til gjeterne på julenatten. Fred er en dyp lengsel i oss alle, i ethvert menneske og i alle folk, og særdeles hos dem som mest av alt lider av dets fravær. Blant alle dem som jeg stadig har i mine tanker og bønner, vil jeg gjerne nevne de 250 millioner immigranter som befinner seg over hele verden, hvorav 22,5 millioner er flyktninger. Min høyt elskede forgjener, Pave Benedikt XVI, snakket om flyktningene som den ”mann og kvinne, barn, unge og eldre som søker et sted for å leve i fred” (Angelus, 15 januar 2012). For å finne dette stedet er de villige til å risikere sine liv, gjennom en ofte farefylt og lang reise, oppleve lidelse og motgang, og møte lukkede dører og murer som er bygget for å holde dem borte fra målet.

La oss av medmenneskelighet ta vare på dem som flykter fra krig og sult, eller som på grunn av diskriminering, forfølgelse, fattigdom og naturkatastrofe, tvinges til å forlate sine hjemland.

Vi vet at det ikke er tilstrekkelig kun å åpne våre hjerter for andres lidelse. Mye gjenstår å gjøre før våre brødre og søstre igjen kan leve i fred og sikkerhet. Å ta imot andre stiller krav til et håndfast engasjement, et nettverk som støtter og gir sympati, en åpen og villig oppmerksomhet, en ansvarsfull måte å lede nye komplekse situasjoner på, for ikke å nevne behovet for ressurser, som alltid er begrensede. Gjennom å handle klokt, bør de politiske lederne vedta praktiske løsninger for å kunne ønske velkommen, fremme, beskytte og integrere immigrantene. Vi må la dem bli del i det nye landet, innenfor de grenser som en rett forståelse av våre felles goder tillater (Johannes XXIII, Encyklika Pacem in Terris, 106). Politiske ledere har et klart ansvar for sitt eget samfunn, for legitime rettigheter og en harmonisk utvikling. Derfor bør de sørge for ikke å være som den forhastede byggherren som feilbedømte og derav ikke fullførte tårnet han hadde begynt å bygge (jmf Luk 14,28-31).

Hvorfor finnes det så mange flyktninger og immigranter?

Når den hellige Johannes Paul II så frem mot det store jubileet som markerte at to tusen år hadde gått siden englene forskynte fred i Betlehem, gjorde han oss oppmerksom på det økende antallet tvangsflyttede personer.

Tvangsforflytningene var en følge av ” krig, konflikt, folkemord og etnisk rensing”, som preget det tyvende århundret (Budskapet for Verdensbønnedagen for fred år 2000, 3). Per dags dato har ikke det nye århundre vist noe gjennombrudd: Væpnede konflikter og andre former for organisert vold fortsetter å dra folk ut på vandring innenfor det enkelte land – og utenfor deres grenser.

Mennesker emigrerer også av andre årsaker, mest av alt fordi de lengter etter et bedre liv, og ikke så sjeldent for å prøve og forlate håpløsheten og en lite lovende fremtid (Benedikt XVI, Budskap for verdensbønnedagen for immigranter og flyktninger 2013). De vil gjenforenes med sine familier, søke arbeid eller utdanning. Mennesker som ikke har tilgang til disse rettighetene, lever ikke i fred. Og som jeg skrev i encyklikaen *Laudato Si*, ”så har det også skjedd en tragisk økning av antallet migranter som forsøker å rømme fra fattigdom som oppstår på grunn av naturkatastrofer” (Nr 25).

De aller fleste migrerer på lovlige veier. Noen tar allikvel andre veier, på grunn av desperasjonen de lever i. Det kan være at det ikke tilbys sikkerhet eller muligheter i egne land, eller at lovlige veier er blokkert eller vil ta for lang tid å ferdes på.

Mange mottagerland har sett at en retorikk som hevder at inntaket av innvandrere setter nasjonal sikkerhet i fare og som klager over de høye kostnadene, sprer seg. På denne måten ydmyker de den menneskelige verdighet som alle Guds sønner og døtre skal ha glede av. Av politiske grunner skaper de frykt for innvandrere, oppfordrer til vold, rasediskriminering og fremmedhad, istedenfor å skape fred. Dette er et stort problem for alle som gjør en innsats for andres sikkerhet (Jfr Talen til bispekonferansens europeiske ledere for den pastorale omsorgen av immigranter, 23 september 2017).

All tilgjengelig data i det internasjonale samfunnet indikerer at migrasjonen vil fortsette i fremtiden. For noen er det en trussel. Jeg ber deg personlig om at du ser det som en mulighet til å bygge fred.

Med et kontemplativt blikk

Troens visdom fremmer et kontemplativt blikk som anerkjenner at vi alle ”tilhører en stor familie, i hvilken lokalbefolkningen ønsker innvandrerne velkommen, og alle har samme rett til å dele jordens ressurser, hvis bestemmelse er universell. Dette lærer Kirkens sosiallære oss. Det er her solidaritet og deltagelse grunnlegges” (Benedikt XVI, Budskap for verdensbønnedagen for immigranter og flyktinger 2011). Disse ordene minner oss på det bibelske bilde av det nye Jerusalem. Profeten Jesajas (kapittel 60) og Johannes Åpenbaring (kapittel 21) beskriver at byens porter alltid skal stå åpne for alle verdens folk, som forundrer seg over den og fyller den med rikdom. Fred er regelen som styrer byen og rettferdighet er prinsippet som styrer sameksistensen i den.

Vi må også vende vårt kontemplative blikk mot de stedene der vi selv bor ”troens blikk som ser Gud som bor i et hus i byen, på dens gater og torg (...) og som fremmer solidaritet, brorskap og lengselen etter godhet, sannhet og rettferd” (Apostolisk exhortation, Evangeliets Glede, 71) – med andre ord som fullkommer løftet om fred.

Når vi vender våre blikk mot migranter og flyktinger, kan vi konstantere at de ikke kommer tomhendte. De har med seg mot, ferdigheter, sin energi og ambisjoner. De bringer også sine kulturelle skatter, som på mange vis beriker landene som tar imot dem. Vi ser også kreativitet, bevissthet og offer hos adskillige individer, familier og lokalsamfunn over hele verden, som åpner sine hjem og sine hjerter for innvandrere og flyktinger, selv der det mangler ressurser.

Et kontemplativt blikk burde også lede dem som er ansvarlige for forvaltningen av våre fellesressurser og oppmuntre dem til å følge retningslinjer som ønsker folk velkommen ”innenfor rammen av en rett forståelse av det felles gode” (Johannes XXIII, encyklika *Pacem in Terris*, 106). De må huske hele den menneskelige familiens behov og samtidig hver enkelt persons velferd.

De som ser på hverandre på denne måten kommer til å kjenne igjen det fredsfrøet som allerede spirer. Det kommer til å verne om dets vekst. Våre byer, som ofte er segregerte og polariserte på grunn av konflikter knyttet til tilstedeværelsen av innvandrere og flyktinger, vil slik kunne bli verksteder for fred.

Fire veiskilt til handling

Å tilby asylsøkere, flyktninger, innvandrere og ofre for menneskehandel en mulighet til å finne den freden de søker, krever en strategi som kombinerer fire tiltak: ta imot, beskytte, støtte og integrere.

Å "ta imot" handler om å utvide de lovlige veiene som flyktninger og immigranter tar for å nå inn i det nye landet, i stedet for å drive dem til land, der de risikerer å bli utsatt for vold og forfølgelse. Det handler også om å balansere de nasjonale sikkerhetsinteressene opp mot grunnleggende menneskerettigheter. Skriften minner oss om: "Glem ikke å være gjestfrie, for på den måten har noen hatt engler som gjester, uten å vite det" (Hebr 13,2).

Å "beskytte" har å gjøre med vår plikt til å anerkjenne og forsvare den ukrenkelige verdigheten til dem som flykter fra virkelige farer for å søke asyl og sikkerhet, og for å hindre at de blir utnyttet. Jeg tenker spesielt på kvinner og barn som befinner seg i situasjoner som utsetter dem for farer og misbruk og til og med slaveri. Gud gjør ingen forskjell på folk: "Herren bevarer de fremmede, farløse og enker holder han oppe..." (Sal 146,9).

Å "støtte" er å verne om innvandrere og flyktnings rett til en fullstendig menneskelig utvikling. Det er mange måter å gjøre dette på, men jeg vil understreke viktigheten av å sikre barn og unge tilgang til alle utdanningsnivåer. Det gjør det mulig for dem ikke bare å dyrke og realisere sine muligheter, men lar oss også utstyre dem bedre til å møte andre, til å utvikle en ånd av dialog snarere enn fordømmelse og konfrontasjon. Bibelen lærer oss at Gud "... gjør rett mot farløse og enker og elsker innflytterne i landet, så han gir dem mat og klær. Dere skal elske innflytterne, for dere var selv innflyttere i Egypt.." (5 Mos 10, 18-19)

Til slutt betyr å "integrere" å tillate flykninger og innvandrere å delta fullt ut i det samfunnet som tar imot dem. Det fører til en gjensidig berikende prosess og et fruktbart samarbeid til fordel for den menneskelige utviklingen av lokalsamfunnet. Den hellige Paulus uttrykker det i følgende ord: " Derfor er dere ikke lenger fremmede og utlendinger. Nei, dere er de helliges medborgere og Guds familie." (Ef 2,19)

Forslag til to internasjonale avtaler

Med hele mitt hjerte håper jeg at en slik ånd, som beskrevet her, i 2018 vil ledsage en FN-prosess som skal formulere og vedta to internasjonale avtaler: Den ene handler om sikker, organisert og lovlig migrasjon, og den annen om

flyktninger. Slike avtaler på internasjonalt nivå kan gi et rammeverk for retningslinjer og praktiske tiltak. Derfor må de bli inspirert av medfølelse, fremsyn og mot. De må legge tilrette for at enhver anledning til å påskynde en fredsprosess blir utnyttet. Først da kan man unngå at den realisme som kreves i internasjonal politikk, blir til en kynismen og likegyldighetens globalisering.

Dialog og samarbeid er en nødvendig og en viktig oppgave for det internasjonale samfunn. Utover nasjonale grenser kan et større antall flyktninger bli ønsket velkommen – eller tatt imot på en bedre måte – også av mindre rike land, dersom internasjonalt samarbeid garanterer nødvendig finansiering.

Institutt for innvandrere og flyktninger i departementet for å fremme en fullstendig menneskelig utvikling har presentert en samling av tyve handlingspunkter som gir konkrete instruksjoner om hvordan vi kan realisere disse fire verbene i offentligheten og i holdninger og aktiviteter i kristne samfunn (”Tyve Pastorale Handlingspunkter” og ”Tyve handlingspunkter for de Internasjonale avtaler” (2017); jfr også FN:s dokument A / 72 / 528). Formålet med disse og andre bidrag er å uttrykke Den katolske kirkens interesse for prosessen som fører til at de to internasjonale FN-avtalene blir vedtatt. Denne interessen er et tegn på en mer generell pastoral omsorg som går tilbake til Kirkens begynnelse og har fortsatt i hennes mange oppgaver frem til i dag.

Med tanke på vårt felles hjem

La oss bli inspirert av Hellige Johannes Paul IIs ord: "Hvis alle deler drømmen om en fredelig verden, om flyktningene og innvandrernes bidrag håndteres riktig, kan menneskeheten i økende grad bli en universell familie, og vår jord er et sant felles hjem" (Budskapet for Verdensbønnedagen for Immigranter og Flyktinger 2004, 6). Gjennom historien har mange trodd på denne drømmen, og deres innsats er et vitnesbyrd om at det ikke bare er en utopi.

Blant disse menneskene husker vi spesielt Den hellige Fransiska Xaviera Cabrini. I år markerer vi hundreårsåret for hennes død. Den 13. november feirer mange kirkesamfunn hennes minne. Denne fremstående kvinnen, som viet sitt liv til å tjene innvandrere og ble deres skytshelgen, lærte oss å ta imot, beskytte, støtte og integrere våre brødre og søstre. På hennes vegne må Herren gjøre det mulig for oss alle å oppleve at "Og rettferdigheten er en frukt som blir sådd i fred og vokser fram for dem som skaper fred" (Jak 3,18).

Vatikanet 13 november 2017

Minnedagen for den Den hellige Fransiska Xaviera Cabrini, Skyddshelgen for innvandrere.

Oversettelse til svensk: Sr Madeleine Fredell OP